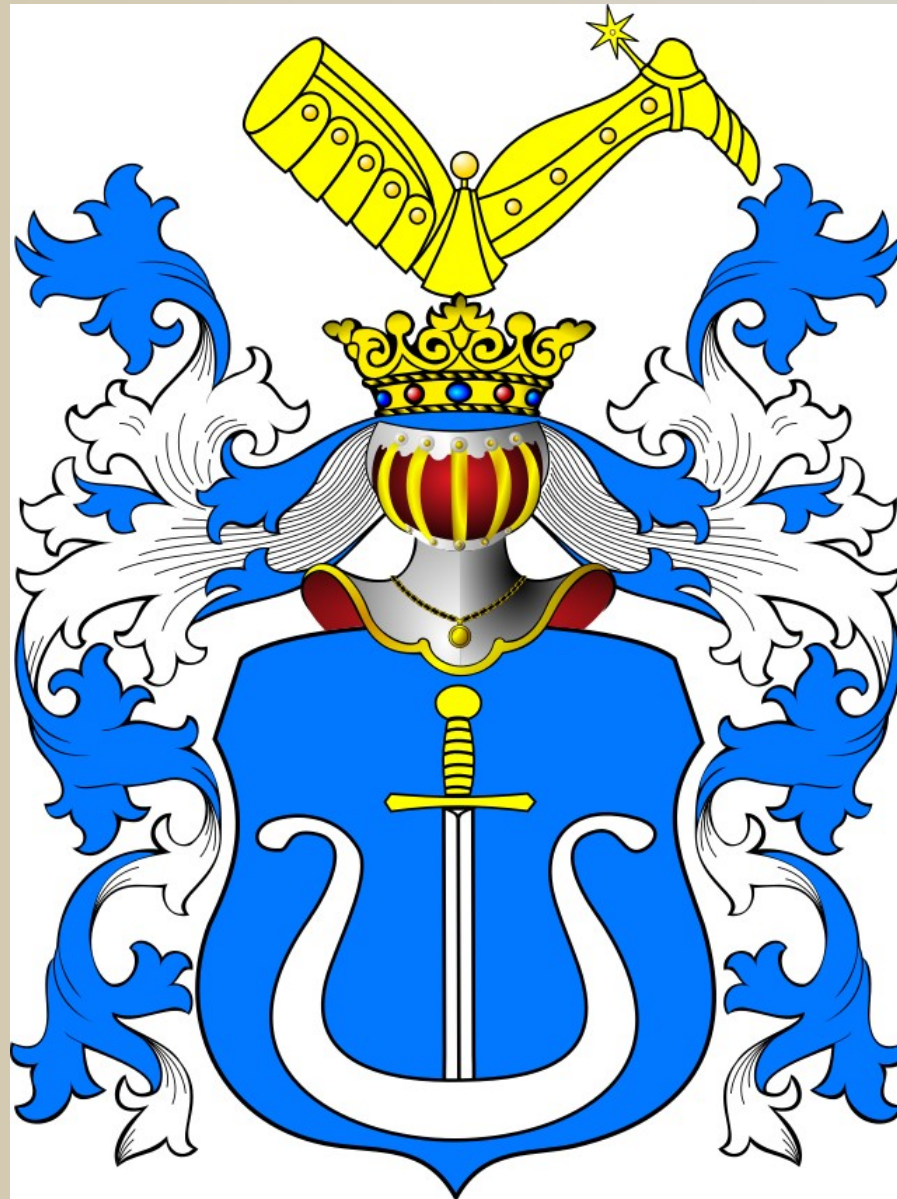

***Вони народились
на Батурищині***

Портрет Григора Орлика. Невідомий художник. XVIII ст.

Родинний герб Орликів "Новина"

Басилій Протопресвитеръ Батуринъ, Парохъ Цркви Свѣдѣ Хва Николѣ.

Понеже рожденъ своего добродѣтели, до которѣхъ належить, не лѣтѣ
знайдѣють, и да же находить своего погачкѣ законъобѣнганнаго и
свѣдѣтельства имѣти должны сѣть, Сіе же свѣдѣтельство Герее
своихъ Црквей и метричь в ныхъ шрѣтающихся съ просѣщѣи Видапи
повинны сѣть, и да же и азъ Герей Басилій Протопресвитеръ Батуринъ
многочастѣ умоленъ, дадимъ дакъ свѣдѣтельство ш оураженю високо
погченъаго Младца Григорія ОРЛИКА, егоре желанію задоситъ
чинаги, съ ш немъ вѣрне извѣстѣю по чинѣ въ метричь въ црвѣ моеи
шрѣтаемѣ: Рокъ Бѣло Лѣт. Б. (1702) мѣца Ноедрѣ днѣ 5 (5) азъ
Герей Басилій Пахо (ш) парохъ и протопресвитеръ Цркви Батуринкой
крестныхъ Младца на имя Григорія сына Годиладельца законъобѣнганныхъ
Засне Белморнаго Филипа ОРЛИКА и Анны жены едо законъобѣнганной
и Геруиковѣ. Годиладельца крестнизе Засне Вельмокий Пан Иванъ Мазела
и Етшанъ бойска запорожскаго и Белморонѣ Пан Иванъ Хананейко (sic!)
и Белморною Панѣю вѣрою Коздѣйковою. Которому свѣдѣтельству бездѣ
вѣра да вѣдѣть дана, при звыклои пегати рѣдкои вѣтверѣданю моею.

Дѣлосѣ в црвѣ Батуринѣ днѣ 20) мѣца Марта
Рокъ Бѣлого аѣмѣ (1748).

Басилій Протопресвитеръ Батуринскы. (1).

Григор Пилипович Орлик - український політичний діяч в еміграції. Народився в Батурині 5 листопада 1702 року. Хрещення відбулось в Миколаївській церкві, хрещеними батьками його стали Іван Мазепа та Любов Кочубей

Під час вимушеної еміграції після Полтавської битви він разом із батьком — гетьманом Пилипом Орликом жив у Бендерах, потім у Швеції, Саксонії, Польщі, Франції, постійно переховуючись від таємних переслідувачів російського царя Петра I. За кордоном, Г. Орлик разом з батьком прагнули створити потужну проукраїнську коаліцію у складі Франції, Швеції, Польщі, Туреччини, Кримського ханства і, піднявши козаків на боротьбу, спільними зусиллями здобути незалежність України.

Освіту отримав в престижному на той час Лунденському університеті, де навчалися діти зі знатних родин.

Григор Орлик був ад'ютантом кількох польських коронних гетьманів. З початку 30-х рр. XVIII ст. він розпочинає військово-політичну кар'єру при французькому дворі. Григор Орлик виконував важливі дипломатичні доручення короля, зустрічався з найвищими урядовцями Османської та Австрійської імперій.

Український гетьманіч був майстром таємної дипломатії при дворі французького короля Людовіка XV. Кавалер ордена Хреста Святого Людовіка, шведського військового ордена Меча і польського ордена Білого Орла. Вільно володів латиною, польською, німецькою, французькою, татарською, турецькою мовами. Будь-яка розвідка світу вважала б за честь мати в своєму історичному життєписі такого яскравого і легендарного представника.

У 1747 році Григор Орлик одружився із французькою аристократкою Луїзою-Оленою де Брюн де Дентевіль. Життя дипломата лише на деякий час стало розміренішим і спокійнішим. У цей час почав писати працю з історії України “Замітки про Україну й Козаків, про яких Європа мало що знає”.

Григор Орлик приймав участь у Семилітній війні (1756 — 1763 рр.), і у 1759 р. отримав звання генерал-поручика французької армії. У ході важких битв був двічі поранений і, в результаті отриманих ран, помер 14 листопада 1759 р. в одному з похідних шпиталів французької армії.

Сучасний вигляд замку Дентенвіль

Петро Іванович Прокопович — видатний бджоляр. Народився 10 липня (29 червня) 1775 р. в с. Митченки, що поблизу Батурина, у родині священика.

3 травня 1782 р. - кадет Херсонського пікінерського полку. Впродовж 1786 — 1794 рр. здобував освіту в Києво-Могилянській академії. Військову кар'єру П.Прокопович почав, беручи участь у Польському поході О. Суворова. У 1798 р. в чині поручика подав у відставку й повернувся в рідне с. Митченки. Захопившись справою бджільництва, зробив вагомий внесок у її розвиток.

П.І. Прокопович вивчає і досліджує життя бджіл, а всі свої роздуми, теоретичні і практичні напрацювання занотовує до власного літературного доробку - “Записки про бджільництво”.

У кінці 1813 р. у бджоляра виникає ідея створення роздільного вулика, яку вдалося реалізувати 2 січня 1814 р., коли пасічник власноручно змайстрував перший у світі втулковий вулик з рухомими рамками.

Окрім дослідницької та наукової діяльності, П.І. Прокопович проводить велику педагогічну роботу. На базі власного господарства він створює школу пасічництва, першу і єдину на той час не лише в Російській імперії, а й у Європі.

1 листопада 1828 р. відбулось офіційне відкриття школи бджільництва у селі Митченки, а у 1830 р. школа була переведена до с. Пальчики. Навчання в школі велось українською мовою, але для іноземців П.Прокопович викладав рідною для них мовою, а лекційні заняття поєднувались з практичними. За 51 рік існування (1828 — 1879 рр.) школа підготувала 600 кваліфікованих пасічників.

За вагомі заслуги, відкриття і досягнення в пасічництві, П.Прокопович у 1829 р. був обраний дійсним членом Московського товариства сільського господарства і нагороджений срібною медаллю за заснування школи бджільництва. У 1831 р. він стає членом Імператорського Вільного економічного товариства. У 1832 р. П.Прокопович нагороджується Золотою медаллю Московського товариства сільського господарства за досягнення у бджільництві та педагогічну діяльність. Цього ж року Вільне економічне товариство присудило Петру Івановичу грошову премію і нагородило золотою медаллю.

1841 р. - за поданням Управління державного майна при департаменті землеробства бджоляр був нагороджений орденом Святого Володимира IV ст. за корисну працю в бджільництві.

П.І. Прокопович був автором понад 60 публікацій, які друкувалися в “Земледельческом журнале», «Земледельческой газете», журналі “Сельское хозяйство» і т.д.

Проживши довге життя трудівника, пристрасного пропагандиста знань, наукового дослідника та служителя народу — П.І. Прокопович помер 22 березня (3 квітня) 1850 р. Згідно з заповітом, учні поховали учителя на пасіці в с. Пальчики у склепі під улюбленими липами, поставивши на могилу рамковий вулик.

Портрет П.І.Прокоповича. Снопок О. 1967р.

*Будинок П.І.Прокоповича у с.Митченках Конопотського повіту Чернігівської губернії.
1910-ті роки.*

Поява першого рамкового вулика на пасіці Прокоповича. Шкурко А.Н. 1960р.

Члени батуринського товариства бджолярів імені П.І. Прокоповича біля відновленого склепу П.Прокоповича в с.Пальчики, фото 1925р.

Могила П.І. Прокоповича в с. Пальчики, фото 50-х рр. XX ст.

*Пам'ятник П.І.Прокоповичу
в парку «Кочубеївський»,
скульптор І.Коломієць, 1975 рік.*

*Пам'ятник П.І.Прокоповичу на могилі в
с. Пальчики, скульптори В. Жуков,
В. Трапенюк, 20 серпня 2013 р.*

Василь Фадейович Кирей — генерал-майор армії УНР. Народився 1 січня 1879 р. у родині військовослужбовця. Дитинство та юність пройшли у родовому маєтку поблизу Батурина.

Навчався в Оренбурзькому кадетському корпусі, Костянтинівській артилерійській школі, Михайлівській артилерійській академії, Миколаївській військовій академії, Академії Генерального штабу в Петербурзі.

В роки Першої світової війни 1914-1918 рр. - командир 23-го армійського стрілецького корпусу російської армії, генерал-майор.

1917 р. - присвоєно звання полковника і нагороджено орденом Святого Георгія 4-го ступеня - вищою військовою нагородою Російської імперії, та Георгіївською зброєю – шаблею, оздобленою дорогоцінним камінням, відзнакою за хоробрість.

У грудні 1917 призначений Українською Центральною Радою головнокомандуючим Українськими Збройними Силами на більшовицькому фронті.

Після повстання директорії УНР, на початку 1919 р. Василь Фадейович перейшов на службу до Добровольчої Армії генерала А. Денікіна.

У 1920 році В. Кирей – радник головнокомандуючого збройними силами Півдня Росії, генерала Петра Врангеля з українських питань. Влітку цього ж року він очолює місію в переговорах з делегацією УНР, щодо спільних дій проти більшовицької Росії.

Після невдалої спроби реалізації визволення України та перемоги Червоної Армії, В.Ф. Кирей емігрує до Парижу, де відходить від військових справ. Але вже у 1924 р., на запрошення Військового міністерства Чехо-Словаччини, був зарахований до Чехословацької армії у чині полковника.

Василь Фадейович брав участь в складанні нових статутів, завів систему координат на колишніх австро-угорських мапах. Ця система отримала офіційну назву «Кирей-Нетик» (Нетик - начальник головного артилерійського управління Чехо-Словаччини).

За заслуги одержав звання генерал-майора, командував 11-ою польовою артилерійською бригадою в східній Словаччині. Відійшов у вічність Василь Фадейович 5 травня 1942 року та похований у Празі на Ольшанському цвинтарі.

*В.Кирей, П.Врангель, члени уряду Півдня Росії і військово козацьке керівництво.
Севастополь, 22 липня 1920 р.*

В. Ф. Курей у колі сімї та друзів (стоїть крайній зліва)

Микола Васильович Кадун — Герой Радянського Союзу. Народився в Батурині у 1919 році, в селянській родині. Тут провів свої дитячі роки, навчався в Батуринській школі. Після закінчення 8 класу, у 1935 році, Микола Васильович вступив до Київського Артилерійського військового училища, яке успішно закінчив у 1939 році в званні молодшого лейтенанта. Отримав направлення в артилерійський полк, що розташовувався в м. Воронежі, де через рік йому було присвоєне звання лейтенанта.

З перших днів Другої світової війни Микола Васильович знаходився на фронті. На якій би ділянці не воював наш земляк – скрізь був взірцем військової дисципліни, хоробрості і відваги. У 1943 році бійці I дивізії 103-го Запорізького гвардійського гарматного полку на чолі з командиром гвардії капітаном Миколою Васильовичем Кадуном, утримували плацдарм на правому березі Дніпра, на південний захід від Запоріжжя. Під час атаки М.В. Кадун був тяжко поранений, але не залишив командирський пункт.

За виявлену мужність в бою, 3 червня 1944 року, гвардії капітан Микола Васильович був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Впродовж війни М.В. Кадун був нагороджений: орденом Червоної Зірки (20.06.1942р.), орденом Вітчизняної війни I - II ступенів (28.10.1943р.), бойовими медалями.

30 липня 1944 року під час визволення Молдови, в бою під містом Тирасполь, Микола Васильович Кадун отримав тяжкі поранення, від яких помер.

У 1975 році в Батурині на території середньої школи встановлено бюст Герою Радянського Союзу, автор наш земляк О.Ситник, у 1990 р. - бюст на території Бахмацької автошколи. Бахмацька автошкола та одна із вулиць Батурина носять ім'я Кадуна М.В.

Кадун М.В., 1943 р.

Кадун М.В. з однополчанами, 1943 р.

Брайко Петро Овсійович— Герой Радянського Союзу. Народився 9 вересня 1919 року в селі Митченки. Після закінчення семирічки, в 1934 році, вступив до Конотопської педагогічної школи. З 1937 року Петро Брайко працював за фахом у семирічній школі села Велика Косниця Вінницької області.

У 1938 році Петро Овсійович вступає до Московського прикордонного училища зв'язку НКВС імені В.Р. Менжинського, після навчання його направили на Західну Україну в місто Броди, де призначили командиром 97-го прикордонного загону. На початку війни, під час просування до лінії фронту, потрапив в полон до німців та був відправлений у Дарницький табір смерті, що під Києвом. Втікає з нього та потрапляє до партизан, 10 лютого 1942 року зарахований до партизанського з'єднання С.А. Ковпака. У 1943 році Петра Овсійовича призначили начальником штабу Кролевецького загону і в травні цього ж року він отримав перші військові нагороди: орден Червоного Прапора і медаль «Партизанові Вітчизняної війни» I-го ступеня.

Через рік Петра Овсійовича призначили командиром 3-го полку 1-ї Української партизанської дивізії. За три роки війни під його керівництвом було проведено 111 бойових операцій. 7 серпня 1944 року П.О. Брайку було присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордену Леніна і медалі «Золота Зірка».

У квітні 1945 року Петро Овсійович Брайко був зарахований слухачем Московської Військової академії імені М.В. Фрунзе. Під час здачі випускних екзаменів, в 1948 році, був незаконно заарештований за звинуваченням у антирадянській діяльності і засуджений до десяти років позбавлення волі. У серпні 1953 року був звільнений та реабілітований. Завершивши навчання у академії, П. Брайко був призначений заступником командира військової частини. З 1959 року обіймав посаду начальника Внутрішніх військ МВС Казахської РСР. У кінці 1960 року полковник П.О. Брайко був звільнений у запас. Через два роки вступає до Літературного інституту імені М.Горького і по завершенню навчання займається літературною діяльністю - видає книги, активно друкується в періодичних виданнях. Донині живе в Москві, декілька разів відвідував НІКЗ «Гетьманська столиця», ділився спогадами про війну.

Брайко Петро Овсійович на чолі партизанського загону. 1943 р.

**С О Ю З
С О В Е Т С К И Х
С О Ц И А Л И
С Т И Ч Е С К И Х
Р Е С П У Б Л И К**

ПРЕЗИДИУМ ВЕРХОВНОГО СОВЕТА СССР
 ПРЕЗИДИУМ ВЕРХОВНОГО РАДА СРСР
 ПРЕЗИДИУМ ВЕРХОВНОГО СОВЕТА ССР
 СССР ОЛНН СОВЕТНИННГ ПРЕЗИДИУМ
 СССР ЖОГОРГУ СОВЕТНИННГ ПРЕЗИДИУМ
 ША ЖОГОРАЛ ПИДЕКТЕС ШОМШ ЖАРУМШ
 ССРН АЛН СОВЕТИ РИРСЕТ ШЕЙ ШИ
 ТИШ АУКШИАУШИОШ ТАРУШ ПРЕЗИДИУМ
 ПРЕЗИДИУМ СОВЕТУМ СТРШ АЛ ШОМШ РИ
 РИШ АУСШТАКШ РАДОШ ПРЕЗИДИУ
 СССР ЖОГОРГУ СОВЕТНИННГ ПРЕЗИДИУМ
 ПРЕЗИДИУМ СОВЕТИ ОЛНН СССР
 ШИШ ЖОГОРГУ Ш ШИШ ШЕШШШШШ
 СССР ШКАРЫ СОВЕТНИННГ ПРЕЗИДИУМ
 ШИШ ЛИИДУ ШЛЕШШШШШШ ПРЕЗИДИУМ
 ШНТЛШ КОРКЕИМАН ШЕУШШШШ ШИШШШШШ

ГЕРОЮ СОВЕТСКОГО СОЮЗА

Тов. Брайко

Петру Евсевичу

образцовое выполнение боевых заданий Командования в борьбе против немецко-фашистских захватчиков в тылу брига и проявленные при этом отвагу и героизм и особые заслуги в развитии партизанского движения на Украине

ПРЕЗИДИУМ ВЕРХОВНОГО СОВЕТА СССР
 СВОИМ УКАЗОМ от 7 августа 1944 г. ПРИСВОИЛ ВАМ
 ЗВАНИЕ ГЕРОЯ СОВЕТСКОГО СОЮЗА.

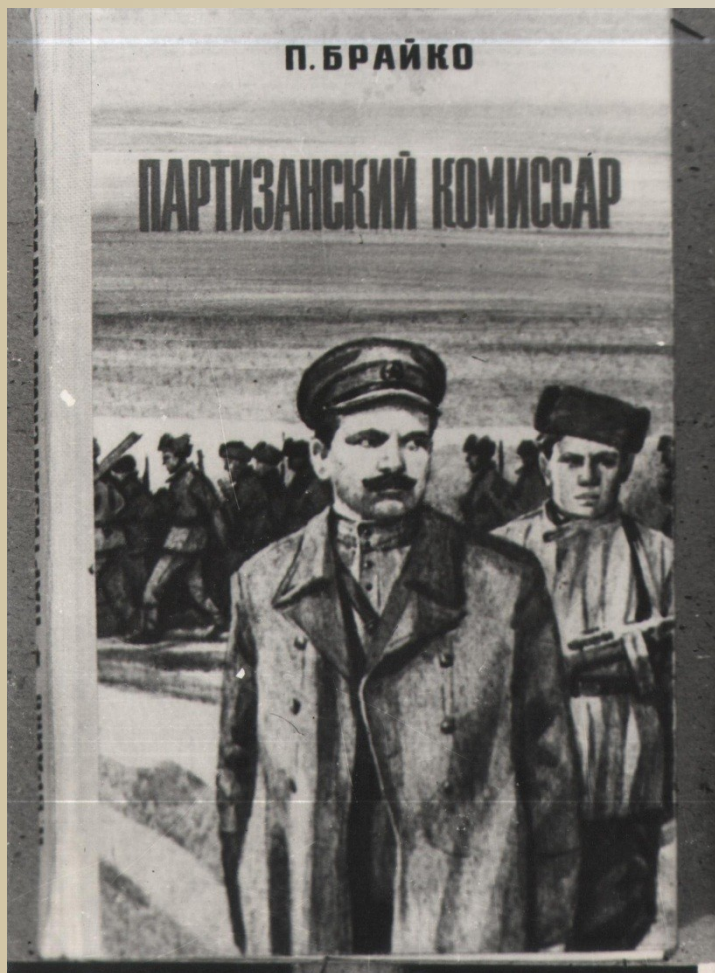
ПРЕДСЕДАТЕЛЬ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВНОГО СОВЕТА СССР

СЕКРЕТАРЬ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВНОГО СОВЕТА СССР

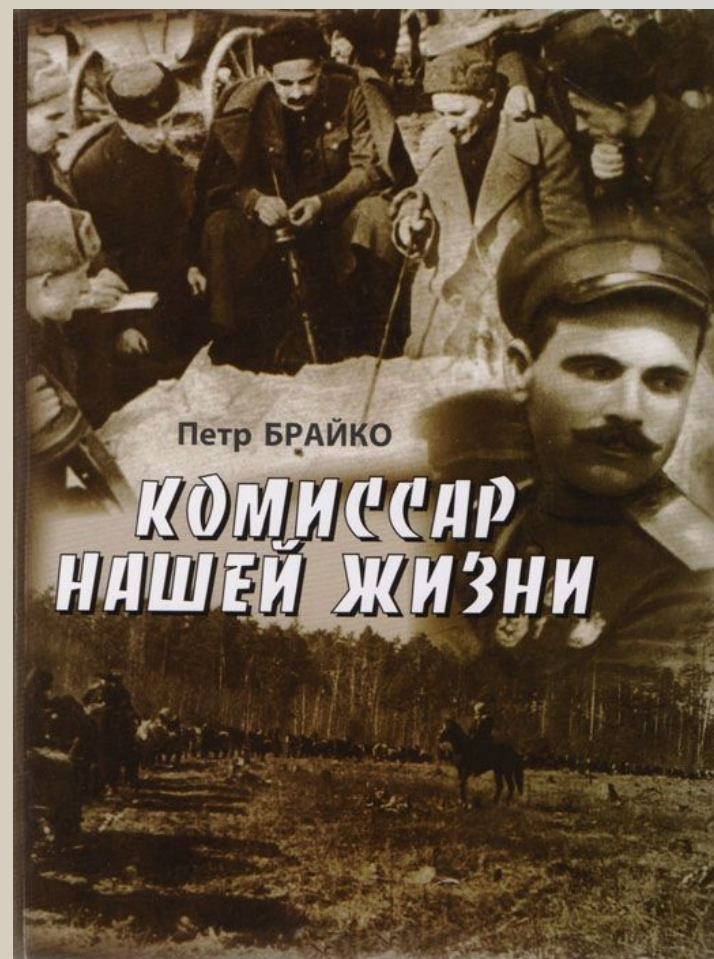
Москва—Кремль, 27 января 1954 г.

В. В. Виноградов
Л. М. Мухоморова

Грамота Брайку П. О. Президіуму ВР СРСР про присвоєння звання Героя Радянського Союзу, 1954 р.

*Брайко П. О. Партизанський комісар.
1982 р.*

*Брайко П. О. Комісар нашого життя.
2011 р.*

Брайко П. О. на Алеї Героїв, м. Путивль

Ситник Олександр Васильович — скульптор, член Спілки художників УРСР. Народився Олександр Васильович Ситник 24 січня 1920 р. в Батурині у родині кравців. Навчався в Батуринській семирічній школі.

У 14-ти річному віці (1934 р.) робить спробу вступити до Художнього училища у Москві, але невдало. У 1937 р. склав вступні іспити до Одеського художнього училища — найстарішого художнього навчального закладу України. Закінчивши 3 курс навчання в училищі, 1940 року вступає до Інституту ім. І. Рєпіна Академії мистецтв СРСР. З початком Другої світової війни, вступає до лав 1-ї Василеостровської добровольчої армії народного ополчення добровольцем. На початку вересня 1941 р. О. Ситник потрапляє в полон. По завершенні війни поновлюється на навчання в інституті, яке успішно завершує у 1950 р. Навчався спочатку в майстерні О.Матвєєва , а після війни був учнем В.Сінайського.

В 1950 — 1971 рр. О.В. Ситник працював викладачем скульптури, малюнку та композиції в Дніпропетровському художньому училищі.

Влітку 1971 р. переїздить на постійне місце проживання в Київ, і був прийнятий на роботу до Художньо-промислового технікуму на посаду викладача. У цьому ж році Ситника О.В. призначають начальником навчальної частини технікуму, також працював в Художньому фонді України.

Олександр Васильович Ситник автор безлічі скульптур, які встановлені в різних куточках України, в тому числі і в рідному Батурині. У 1975 р. на території Батуринської середньої школи, в 1990 р. та автошколи ДОСААФ в м.Бахмач було встановлено пам'ятники Герою Радянського Союзу — М.В. Кадуну. У 1991 р. на братських могилах в парку “Кочубеївський” встановили пам'ятник “Скорботна мати-Україна”.

2 листопада 1992 р. Олександр Васильович Ситник помер. Похований на Байковому кладовищі у Києві.

Тарас Шевченко. Скульптор О. Ситник.

*Нескорена полтавчанка — Ляля Убийвовк.
О. Ситник. 1981 р.*

*Пам'ятник "Вічна наречена", м. Дніпропетровськ
Скульптори К. Чеканєв, В. Щедрова,
О. Ситник. Граніт. 1967 р.*

*Пам'ятник загиблим воїнам-
односельцям. О. Ситник.
Кована мідь. 1982 р.*

*Богатир на коні. Скульптор О.Ситник.
1940 — 1941 рр.*

*О. Ситник з колегами. Київський художньо-промисловий
технікум. 1978 р.*

*Пам'ятник Герою Радянського Союзу
М.В. Кадуну. О. Ситник. 1990 р.*

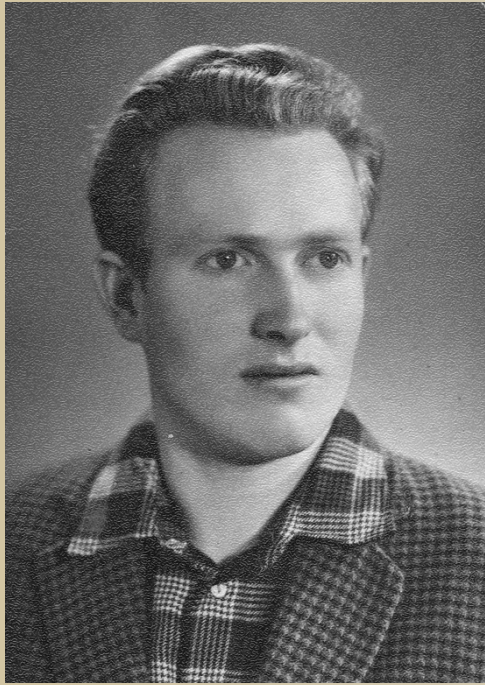

*Пам'ятник "Скорботна мати — Україна",
О.Ситник. 1991 р.*

Вілій Костянтинович Москалець — письменник, член Спілки письменників УРСР. Народився 1 травня 1927 року у с. Матіївка. До війни майбутній письменник навчався у Батуринській середній школі, закінчив 7 класів. Дитинство було жорстоко обірване війною. 1941 р. батько був розстріляний німцями. При окупації Вілій працює у колгоспі, на рядових роботах. У 1944 році 17-річного Вілія призивають до лав Радянської армії. Під час служби в армії, а потім у воєнізованій службі охорони Міністерства річкового флоту СРСР, закінчив 10 класів вечірньої школи у м. Хімки під Москвою. Повернувся до рідного села у 1953 р., працював завідувачим відділом культури, а потім лектором в Батуринському райкомі партії. Пише свої знамениті твори “Сейм виходить з берегів”, “Серед зелених лісів”, “Над Сеймом летять журавлі”. Повість “Сейм виходить з берегів” була екранізована Київською кіностудією О.Довженка у 1962 році, режисер Ісак Шмарук. 1960 року Вілій їде навчатися на вищі сценарні курси у Москву. У 1969 р. був прийнятий до Спілки письменників УРСР.

Вілій Москалець деякий час працював кореспондентом районної газети “Радянське село”, завідувачим відділом листів, потім кореспондентом - організатором районного радіомовлення. Підвищений інтерес у читачів та слухачів мали його замальовки, оповідання, новели, головна тема яких — життя та праця трудівників села. 30 червня 2001 р. перестало битися серце відомого письменника Вілія Москальця. Похований в рідному селі Матіївці.

Віктор Миколайович Бондаренко — краєзнавець. Народився Віктор Миколайович 5 січня 1941 р. в с. Матіївці Батуринського району. Навчався у восьмирічній Матіївській школі, а в 1956 — 1958 рр. у Батуринській середній школі.

1958 — 1963 рр.- навчався в Київському педагогічному інституті іноземних мов на факультеті романо-германської філології, згодом отримав ступінь кандидата філологічних наук. Досконало володів німецькою, англійською та французькою мовами.

Після закінчення аспірантури був направлений на викладацьку роботу до Московської військової академії. Одночасно працював перекладачем на військовому заводі, але не забував про рідний Батурин, займався дослідженням історії Батурина та його околиць.

Віктор Миколайович прагнув видати книгу про історію Батурина, але у зв'язку з заборонаю спеціальної комісії Державного комітету з видавництва її не було видано. Тому краєзнавець надрукував цикл історичних нарисів, історичні хроніки “Батуринська старина”, “Пам'ятні

місця Батурина та його околиць”, “Господарське життя Батурина”, “Гомоніла Україна” та інші у районній газеті «Радянське село». «Необхідність в написанні такої роботи очевидна. Коли буде написана така історична монографія, ми зможемо більш детально взнати «земли родной минувшую судьбу». А знати історію куточка рідної землі, де народився і ріс, — обов'язок кожної людини-патріота. Збереження в пам'яті нашої минулої долі рідного краю допомагає любити, зміцнювати і захищати свою Вітчизну-матір» - так писав про свій перший нарис В.Бондаренко.

Не все задумане вдалося втілити в життя: підступна хвороба забрала Віктора Миколайовича Бондаренка в розквіті життєвих і творчих сил. Помер він 12 червня 1984 року у віці 43-х років в місті Дубно, що в Підмосков'ї.

У 2011 р. колективом НІКЗ “Гетьманська столиця” було видано збірник статей Віктора Бондаренка “Батуринська старина”, до якого увійшли рукописи, статті, опубліковані в районній газеті “Радянське село” впродовж 1970-1974-х рр.

*Студентські роки В.М. Бондаренка,
фото 1964 р.*

*В. М. Бондаренко з мамою, біля рідного будинку в
с. Матіївка, фото 1983 р.*

Анатолій Андрійович Чухно – академік НАН України. Народився Анатолій Андрійович 20 грудня 1926 р. в Батурині. Родина мешкала в одному з районів Батурина – Мохновка (сучасна вул. Д.Многогрішного). У зв'язку з німецькою окупацією, у вересні 1941 р., родина була змушена полишити Україну та оселилась на території Воронежської області.

В 1943-1945 рр. - проходив військову службу у лавах Радянської армії, після завершення якої повертається до Батурина та закінчує навчання в Батуринській середній школі.

У 1951 рр. А. Чухно з відзнакою закінчив економічний факультет Київського університету ім. Т.Г. Шевченка. Продовжив навчання в аспірантурі і за сумісництвом працював асистентом кафедри політичної економії університету. У 1954 р. захистив кандидатську дисертацію та здобув вчений ступінь кандидата економічних наук, а в 1962 р. захистив дисертацію на здобуття ступеня доктора економічних наук, а 1963 р. йому було присвоєно наукове звання професора.

Зростання масштабів і глибини пізнання економічних процесів визначили високий науковий злет і широке суспільне визнання ученого. Асистент, доцент (1952 — 1962 рр.), професор, завідувачий кафедрою (1963 — 1998), декан факультету міжнародного права та міжнародних відносин (1972 — 1973), проректор КНУ ім. Т. Шевченка з наукової роботи (1975 — 1985 рр.).

У 1967 р. А.А. Чухно обирається членом-кореспондентом Академії наук УРСР. За багаторічну плідну науково-педагогічну діяльність та активну участь у громадському житті у 1976 р. йому було присвоєно почесне звання Заслуженого працівника вищої школи УРСР. А в 1988 р. обраний академіком АН України. Протягом трьох років А.А. Чухно входив до складу делегації від України з економічних питань ООН в Швейцарії.

Вчений - економіст за 65 років навчання та праці у шевченківському університеті опублікував понад 600 наукових праць, 13 з яких написані автором, 17 – колективні монографії, 14 підручників та ряд наукових посібників. Під керівництвом А.А. Чухна захистили кандидатські та докторські дисертації 70 кандидатів наук та 32 доктори наук.

Наукові здобутки і віддана праця Анатолія Андрійовича відзначені державними нагородами, відзнаками та грамотами:

орден "Дружби народів" (1982 р.) "За заслуги" III ступеня (1996 р.), "За заслуги" II ступеня (2001 р.), "За заслуги" I ступеня (2008 р.), бронзовою медаллю ВННГ СРСР (1971 р.), золотою медаллю ВДНГ СРСР (1985 р.), Грамотою Президії Верховної Ради УРСР (1968 р., 1986 р.), Почесною Грамотою ВАК СРСР "За особливі заслуги в роботі з атестації наукових та науково-педагогічних кадрів" (1986 р.), Почесною Грамотою Верховної Ради України (2004 р.), Подякою Кабінету Міністрів України (2006 р.), Почесною Грамотою Президента України (2009р.). Також йому присвоєні почесні звання: "Заслужений працівник вищої школи України" (1976 р.), "Заслужений професор КНУ імені Т.Г.Шевченка" (1999 р.). Наукові здобутки А.А.Чухна відзначені преміями Академії Наук України, імені О.Г.Шліхтера (1988 р.), імені М.І.Тугана – Барановського (1995 р.), імені М.В.Птухи (2005р.).

Протягом життя Анатолій Андрійович виступав з лекціями з економічних питань в Гаванському університеті, науково – дослідному інституті економіки Словацької АН, Загребському та Сплітському університетах, Латвійському університеті ім. П.Стучки, Кубанському університеті та багатьох інших вищих навчальних закладах як в Україні так і за її межами.

19 листопада 2012 року, на 86 році життя перестало битись серце Анатолія Андрійовича.

Урочистості з нагоди 80-ти річчя А.А. Чухна, фото 2006 р.

Соколов Валентин Євгенійович - Герой Радянського Союзу, почесний громадянин м.Батурин. Народився 17 квітня 1935 року в селищі Батурин, закінчив сім класів Батуринської школи. У 1950 році В.Є. Соколов вступив до морської спецшколи у м. Енгельсі Саратовської області. Після трирічного навчання, став курсантом Тбіліського Нахімовського училища. Валентин Євгенович ще з дитинства мріяв стати підводником, тому далі продовжує навчання у Ленінградському військово-морському училищі підводного плавання імені Ленінського комсомолу. Успішно склавши випускні іспити і отримавши звання лейтенанта був направлений на службу до Чорноморського флоту, де стає штурманом модернізованого підводного дизельного човна «Малютка». Через рік був переведений на більш сучасний підводний човен, і в званні капітан-лейтенанта стає його командиром.

У 1976 році капітан I-го рангу Валентин Євгенійович Соколов прийняв участь у трансатлантичному переході двох підводних човнів з Північного до Тихоокеанського флоту навколо Північної Америки. Досвідчений підводник був призначений головним на

ного атомного човна проекту 67Боруде. Одасники експедиції повинні були забезпечити охорону другого підводного човна – ракетного підводного крейсера стратегічного призначення в довготривалому поході через Атлантичний океан в Тихий океан. 25 травня 1976 року Указом Президії Верховної Ради СРСР капітану 1-го рангу Соколову Валентину Євгенійовичу присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордену Леніна і медалі «Золота Зірка». Будучи у відставці, займається літературною діяльністю, написав автобіографічну книгу «Подо льдами Арктики». Книга була презентована у Батуринській ЗОШ, велика кількість примірників подарована автором землякам.

З 1985 року капітан 1-го рангу В.Є. Соколов знаходиться у запасі, живе і працює в м. Одесі. Займається активною громадською діяльністю. Є головою Одеського відділення Міжнародного комітету «Світ океанів», головою Одеської міської ради ветеранів. Нагороджений численними нагородами, грамотами. Одна із вулиць міста Батурина названа на честь Валентина Євгенійовича Соколова.

Соколов Валентин з родиною, 1951 р.

Соколов В.Є. — курсант Нахімовського училища, 1953 р.

Соколов Валентин Євгенійович. На останньому курсі навчання у ВВМУ. 1957 р.

Соколов Валентин Євгенійович на вахті рульового, парусник "Сєдов". 1954 р.

Соколов Валентин Євгенійович з молодшим братом Олександром. 1960-ті рр.

Соколов Валентин Євгенійович капітан третього рангу.

*Соколов В.Є. з колегою по службі,
80-ті рр.ХХ ст.*

Соколов В.Є. на зустрічі з земляками, 80-ті рр.ХХ ст.

Микола Гнатович Кочерга — меценат. Народився 13 листопада 1937 року в Батурині. Батьки його були уродженцями села Митченки. Щоб вижити у голодні 30-ті, сім'я змушена була виїхати до Донецька. Батько, маючи фах інженера-ливарника, влаштувався працювати на металургійному заводі. Там і застала сім'ю Друга світова війна. Німці цінували таких спеціалістів, яким був Гнат Кочерга, тому при їх відступі його разом з сім'єю вивезли до Німеччини. Після капітуляції фашистської Німеччини всі радянські полонені повинні були повернутися до Батьківщини, а на “зрадників” чекали Соловки. Батько Миколи зробив свій вибір і емігрував до Сполучених Штатів Америки. Вперше до малої батьківщини - Батурина Микола Гнатович приїздив ще у 1988 році. Але на той час відкрито говорити про минуле своєї родини, про трагічні сторінки з історії Батурина було небезпечно, і наступні візити нашого земляка відбувалися вже за часів незалежної України. З початку 1990-х років Микола Гнатович розпочав свою меценатську діяльність. Пожертвував значну суму коштів на відкриття українського консульства у м. Чикаго, приймав участь у багатьох мистецьких проектах, у фундаціях пам'яті геноциду українського народу. Невтомний трудівник на громадській ниві, Микола Гнатович сприяв створенню Меморіального фонду пам'яті Симона Петлюри.

Дружні відносини і міцна співпраця об'єднують справжнього батуринця, добродія Миколу Кочергу та НІКЗ "Гетьманська столиця", Батуринську Свято-Покровську парафію, Батуринську школу-інтернат. За останнє десятиліття Микола Гнатович подарував для фондової колекції заповідника книги, цінні експонати, картини на історичну тематику знаних художників М.Данченка, О.Івахненка, О.Куценка. Неодноразово жертвував кошти на придбання оргтехніки, проведення науково-практичних конференцій заповідника, виставок, видання проспектів, буклетів тощо. Неодноразово приїздив до Батурина поклонитися пам'яті героїчних оборонців Батуринської фортеці у День пам'яті Батурина. Також є активним меценатом будівництва церкви Різдва Богородиці в м.Конотоп. Останніми роками є меценатом музичного конкурсу-фестивалю молодих виконавців ім. А.К.Розумовського, який організовує та проводить заповідник.

Кочерга М. Г. на Дні пам'яті Батурина, 13 листопада 2005 р.

Кочерга М. Г. з родиною у Будинку генерального судді В. Кочубея. 2006 р.

Кочерга М. Г. дарує картину для фондової колекції заповідника. 13 листопада 2005 р.

Кочерга М. Г. на Дні пам'яті Батурина, 13 листопада 2013 р.

*Автори виставки, наукові співробітники Блажко
Юлія, Шепель Ірина.*